# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **P. Č.**, ve věci podání vedeného u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 10 Na 23/2012, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

**takto:**

**I.** Návrh **se zamítá.**

**II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

## O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem ze dne 18. 7. 2012, doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 25. 7. 2012 se žalobce (dále též „navrhovatel“) domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích). V návrhu zdůraznil, že součástí správní žaloby (krajskému soudu podané dne 13. června 2012) byla i jeho žádost o nařízení předběžného opatření; ač se jedná o institut s předností rozhodování, soud ke dni podání tohoto návrhu o předběžném opatření nerozhodl. Navrhovatel tedy požaduje, aby Nejvyšší správní soud určil krajskému soudu lhůtu k rozhodnutí.

[2] Z předloženého soudního spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že se žalobce domáhal obsahově nejasným podáním ze dne 7. 6. 2012 zamezení zásahu; tato věc je vedena u krajského soudu pod sp. zn. 10 Na 23/2012. Krajský soud uložil žalobci usnesením ze dne 21. 6. 2012, č. j. 10 Na 23/2012-5, aby označil namítaný zásah, proti němuž se ochrany domáhá, vylíčil rozhodné skutečnosti, označil důkazy, jichž se dovolává, a navrhl výrok rozhodnutí, a to ve lhůtě 10 dnů od doručení usnesení. Písemnost byla žalobcem vyzvednuta na poště dne 9. 7. 2012. Podáním ze dne 7. 7. 2012 požádal soud o nařízení předběžného opatření (aniž by opět sdělil soudu jakékoliv důvody pro takové rozhodnutí). Žalobce zaslal soudu dne 11. 7. 2012 písemnost, v níž namítl „objektivní strannost“ všech soudců správního senátu krajského soudu a dříve zaslanou výzvu soudu označil za šikanózní.

[3] Dne 18. 7. 2012 pak krajský soud obdržel nyní projednávaný návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu.

[4] Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu není důvodný.

[5] Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v ustanovení § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

[6] Při rozhodování o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu může příslušný soud stanovit lhůtu jen k provedení takového procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány (tvrzeny) průtahy. Uvedený závěr vyplývá nejen z ustanovení § 174a odst. 2 věty druhé zákona o soudech a soudcích (označení procesního úkonu, u něhož jsou namítány průtahy, je náležitostí návrhu, bez jejíhož splnění nelze v řízení pokračovat) a z ustanovení § 174a odst. 8 věty první zákona o soudech a soudcích (příslušný soud může určit lhůtu k provedení úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy), ale zejména ze zásady nezávislosti soudů a soudců při projednávání a rozhodování sporů a jiných právních věcí, která nesmí být dotčena tím, že by příslušný soud posuzoval - v rozporu se smyslem (účelem) řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu - nejen otázku určení lhůty k provedení procesního úkonu, ale rovněž to, ve vztahu k jakému procesnímu úkonu nastaly v řízení průtahy.

[7] V řízení podle § 174a zákona o soudech a soudcích tedy Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Znamená to, že zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věcí se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout.

[8] Průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu.

[9] V nyní posuzovaném případě se žalobce domáhá vydání rozhodnutí o předběžném opatření ve vztahu k návrhu ze dne 7. 6. 2012. Krajský soud se výše uvedenou výzvou pokusil zjistit obsah nejasného návrhu (jemuž mj. neporozuměl ani zdejší soud). Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že předběžné opatření je institutem, jímž může soud zatímně upravit poměry účastníků pro hrozící újmu, popřípadě uložit účastníkům něco vykonat, něčeho se zdržet či něco snášet (§ 38 s.ř.s.). Aby mohl soud užít předmětný institut, musí znát pravý smysl a obsah hlavního návrhu (zde tvrdícího „nějaký“ zásah) pro posouzení vhodnosti a zákonných podmínek pro nařízení předběžného opatření. Jak je však z výše rekapitulovaného obsahu soudního spisu zřejmé, soud nemohl z žalobcova podání vyčíst jeho obsah, jestliže ani na výzvu soudu k jeho objasnění žalobce relevantním způsobem nereagoval; jinými slovy – předběžné opatření nelze přiznat podání, které samo o sobě není projednatelné pro absenci zákonem požadovaných náležitostí.

[10] Nejvyšší správní soud dává žalobci za pravdu v tom, že pokud soud ukládá usnesením předběžné opatření a nebo takový návrh zamítá, musí tak učinit bezodkladně, popř. v zákonem stanovené lhůtě 30 dnů od podání návrhu. Nezná-li však soud ani přesný obsah a petit hlavního návrhu ve věci (a to ani přes výzvu k odstranění takové vady podání) a žalobce sám neuvedl důvody pro domněnku hrozby vážnou újmou, nemohl soud dosud přistoupit k úvaze o rozhodnutí o návrhu na předběžné opatření ve smyslu § 38 s.ř.s.

[11] Nejvyšší správní soud v projednávané věci dospěl k závěru, že návrh není oprávněný, neboť krajský soud nebyl v případě navrhovatele nečinný. Soud, jak vyplývá ze spisového materiálu shora rekapitulovaného, se věcí po jejím obdržení zabýval a činil postupně a bez prodlev procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí. Nejvyšší správní soud proto neshledal ve věci průtahy, resp. tvrzenou nečinnost, a proto návrh žalobce podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích zamítl.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. srpna 2012

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu